

- Dromius angustus* Brullé.
Bolitochara bella Märk.
Leptusa ruficollis Er.
Tachyusa constricta Er.
Philonthus splendidulus Grav.
Nulobius lentus Grav.
Dianous coerulescens Gyllh.
Stenus fossulatus Er.
Philorinum sordidum Steph.
Euplectus sanguineus Denny.
Neuraphes angulatus Müll. & Kunze.
Amphicyllis globus F
Liodes humeralis Kugel.
» *axillaris* Gyllh.
» *glaber* Kugel.
» *orbicularis* Herbst.
Agathidium badius Er.
Scaphidium quadrimaculatum Oliv.
Plegaderus vulneratus Panz.
Eपुरaea rufomarginata Steph.
» *neglecta* Heer.
Nitidula bipustulata L.
» *obscura* F.
Ips quadriguttatus F.
Atomaria subfasciata Reitt.
Aspidiphorus orbiculatus Gyllh.
- Cis festivus* Panz.
Cyrtotriplax bipustulata F.
Ditoma crenata F.
Enicmus rugosus Herbst.
Corymbites impressus F.
» *cinctus* Payk.
Necrobia violacea L.
Ernobius nigrinus St.
Anaspis flava L.
Leptura nigra L.
Asemum striatum L.
Hydrothassa hannoverana F.
Cassida stigmatica Suffr.
Macrocephalus albinus L.
Tropideres sepicola F.
Phyllobius maculicornis Germ.
Orchestes avellanae Donovan.
Magdalis phlegmatica Herbst.
Ceuthorrhynchus campestris
Gyllh.
Apion ebeninum Kirby.
Scolytus intricatus Ratzeb.
Myelophilus minor Hartig.
Tomicus proximus Eichh.
Dryocoetes villosus F.

ED. EVERTS.

Over de houding van *Sphinx ligustri* L.

Reeds meermalen was ik in de gelegenheid om de houding te bestudeeren welke vele nachtvlinderwifjes, die nog niet gepaard hebben, des avonds of des nachts aannemen, zoodra zij uit den lethargischen dagtoestand ontwaakt zijn. Behalve dat de vleugels soms wat meer vaneen wijken en de sprieten ook wel voor den dag komen, is de hoofdzaak, dat de topringen van het

achterlijf rhytmisch uitgeschoven en weer ingetrokken worden, zoodat de uitwendige geslachtsdeelen telkens geëxponeerd zijn. Vermoed mag worden, dat door, of ten minste gedurende deze actie, de vluchtige stoffen aan de lucht worden afgegeven, welke de mannetjes van verre doen toesnellen.

Aan een uit de pop verkregen wijfje van *Sphinx ligustri* kon ik nu onlangs het volgende opmerken. Niet minder dan 5 etmalen bleef het dier op dezelfde plaats zitten; elken avond, reeds voor het invallen van de duisternis (dit in overeenstemming met het tijdige vliegen der mannetjes), begonnen de achterlijfsbewegingen, terwijl ook uit de verdere houding bleek, dat het dier ontwaakt was. Na eenige uren hielden de bewegingen op, de ruststand werd weder aangenomen en bleef bewaard tot den volgenden avond. Eerst den zesden avond, waarop ik het voorwerp met kunstlicht photographeerde, juist terwijl het achterlijf zijn uiterste uitzetting bereikt had, maakte het dier, misschien wel ten gevolge der verontrusting bij het photographieeren, gebruik van zijne vleugels en vloog snorrend door zijn verblijf. Dat dit nu op geen der voorafgegane avonden het geval was geweest, sterkte mij in mijne, op vele andere gevallen gegronde overtuiging, dat vrouwelijke Heterocera het vliegvermogen inzonderheid gebruiken, om, na de paring, de eieren te brengen ter plaatse waar dit behoort en dat zij niet zelden nabij de plaats, waar zij de pop verlieten, een mannetje blijven afwachten. Bij de mannetjes komen de vleugels, zooals genoeg bekend is, gewoonlijk reeds zeer spoedig na het volgroeid zijn in gebruik, daar zij hier in hoofdzaak dienen, om het wijfje te bereiken.

Zoodra ik over een voldoende aantal photographieën van verschillende soorten in de bewuste houding beschik, hoop ik aan dit onderwerp een opstel in het Tijdschrift voor Entomologie te wijden

J. TH. OUDEMANS.

Over eene aangestoken rups van ***Stilpnotia (Leucoma)***
***salicis* L.**

In juni vond ik eene nog geen centimeter lange, dus zeer jonge rups van den bovengenoemden »Satijnvlinder.» Weldra